

Dosarul nr. 2ra-645/20

Prima instanță: Judecătoria Chișinău sediul Rîșcani (jud. C. Vârlan)

Instanța de apel: Curtea de Apel Chișinău (jud. M. Guzun, L. Pruteanu, V. Buhnaci)

ÎNCHEIERE

13 mai 2020

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție

În componența:

Președintele completului, judecătorul
Judecătorii

Ala Cobăneanu
Galina Stratulat
Nicolae Craiu

examinând chestiunea privind admisibilitatea recursului declarat de Elena Labliuc, reprezentată în bază de procură de către Serghei Labliuc

în cauza civilă la cererea de chemare în judecată a Elenei Labliuc împotriva CCL nr. 145 și Societății pe Acțiuni „Termoelectrica” cu privire la constatarea nesoluționării în termen legal a cererilor de încetare a acțiunilor ilegale, anularea ordinelor de plată, obligarea operării în evidența contabilă a lipsei datoriilor și repararea prejudiciului moral

împotriva deciziei din 8 octombrie 2019 a Curții de Apel Chișinău, prin care a fost respins apelul declarat de Elena Labliuc și Milea Labliuc și menținută hotărârea din 30 noiembrie 2018 a Judecătoriei Chișinău sediul Rîșcani, prin care acțiunea a fost respinsă

constată:

La 25 aprilie 2016, Elena Labliuc a depus cerere de chemare în judecată împotriva CCL nr. 145 și SA „Termoelectrica” cu privire la constatarea nesoluționării în termen legal a cererilor de încetare a acțiunilor ilegale, anularea ordinelor de plată, obligarea operării în evidența contabilă a lipsei datoriilor și repararea prejudiciului moral

În motivarea acțiunii a invocat că prin hotărârea din 23 aprilie 2009 a Judecătoriei Rîșcani mun. Chișinău, a fost încasată din contul ei datoria în mărime de 2 566,73 de lei.

A remarcat că, deși nu a fost de acord cu hotărârea pronunțată, nu a atacat-o cu apel, fiind indusă în eroare de administrația CCL nr. 145, care îi promitea recalcularea datoriei, însă, care nu și-a îndeplinit promisiunile.

A comunicat că, începând cu luna octombrie 2010 și până în prezent, a achitat pentru energia termică furnizată, în baza fiecărui ordin de plată concret pentru perioada calculată.

Totodată, CCL nr. 145 până în prezent nu s-a folosit de dreptul său de creditor, ce rezultă din hotărârea din 23 aprilie 2009 a Judecătoria Rîșcani mun. Chișinău cu privire la încasarea datoriei în mărime de 2 566,73 de lei, nu a cerut instanței de judecată eliberarea titlului executoriu și nu l-a prezentat spre executare.

Astfel, creditorul CCL nr. 145 și-a pierdut dreptul de a recurge la executare silită a pretensei datorii în mărime de 2 566,73 de lei.

Pasivitatea în cauză a pârâtului a adus la imposibilitatea executării hotărârii judecătorești menționate, dat fiind faptul prescrierii executării.

A evidențiat că până în prezent CCL nr. 145 îi expediază ordinele de plată, în care figurează suma datoriei în mărime 11 835,17 de lei, în care este inclusă suma de 8 431,63 de lei, recunoscută ca inexistentă în baza hotărârii din 23 aprilie 2009 a Judecătoria Rîșcani mun. Chișinău, precum și suma de 3 403,54 de lei care nu este pasibilă de încasare din cauza expirării termenului de prescripție extinctivă conform art. 267 Cod civil și a termenului de executare silită a unei hotărâri judecătorești conform art. 16 alin. (1) Cod de executare.

Așadar, prin ignorarea prevederilor legislației în vigoare referitoare la obligativitatea hotărârilor judecătorești și termenele legale de prescripție, a considerat că CCL nr. 145 îi încalcă drepturile și interesele legitime.

A mai notat că administrația publică locală a mun. Chișinău nu acordă compensațiile pentru energie termică persoanelor, ce au datorii la achitarea acestora.

Prin urmare, reflectând în documentația de evidență contabilă a CCL nr. 145 a datelor eronate, pârâtul îi creează împiedimente nejustificate pentru beneficiere de compensare.

A precizat că, deoarece pe parcursul discuțiilor purtate cu administrația CCL nr. 145 în vederea soluționării divergențelor descrise, cooperativă se justifica prin cerințele creditorului său SA „Termocom”, dânsa s-a adresat de câteva ori către SA „Termocom” pentru soluționarea problemei.

Prin scrisoare nr. 79/2670 din 30 aprilie 2013, SA „Termocom” i-a răspuns că soluționarea problemei privind corectarea sumei datoriei cerute nejustificat este de competența CCL nr. 145.

Ulterior, între SA „Termoelectrica”, în calitate de succesor în drepturi a SA „Termocom” și CCL nr. 145, în scopul prelucrării și distribuirii calculelor pentru serviciile de termoficare prestate, a fost încheiat acordul nr. 145 din 21 octombrie 2008 de prestare a serviciilor la distribuirea plăților pentru energie termică pe apartamente și perfectarea bonurilor de plată.

A comunicat că, nefiind de acord cu calcularea pretinsă nejustificată a datoriei sale pentru energie termică, care parțial este inexistentă, fiind achitată, fapt confirmat prin hotărârărea definitivă și irevocabilă din 23 aprilie 2009 a

Judecătoria Rîșcani mun. Chișinău, iar parțial este prescrisă, s-a adresat pârâților cu o cerere prealabilă, prin care a solicitat reflectarea în contabilitatea CCL nr. 145 a faptului lipsei datoriilor față de cooperativă în mărime de 11 835,17 de lei, reflectarea în contabilitatea SA „Termoelectrica” a faptului diminuării datoriilor CCL nr. 145 pentru agent termic în mărime de 11 835,17 de lei, anularea ordinelor de plată, întocmite nejustificat (85 la număr), conform tabelului 1, încetarea acțiunilor ulterioare de calculare a pretinsei datorii față de CCL nr. 145 în mărime de 11 835,17 de lei, însă, cererea prealabilă înaintată a rămas fără răspuns din partea CCL nr. 145, iar SA „Termoelectrica” prin scrisoarea nr. 79/2105 din 11 aprilie 2016 a refuzat satisfacerea cerințelor cererii prealabile, comunicând că eliberarea facturilor lunare se efectuează în baza informației prezentate de către gestionarul fondului locativ, adică CCL nr. 145.

Suplimentar, SA „Termoelectrica” a mai menționat că achitarea datoriei este posibilă și în cazul prescrierii extinctive a acesteia și imposibilității executării hotărârii judecătorești de încasare din cauza expirării termenului de executare silită, fără a explica, cu trimitere la lege, de ce este obligată să achite datoriile prescrise și nesusceptibile de executare, dacă ea nu dorește să procedeze în acest mod, iar legea îi acordă dreptul să nu achite datoriile în cauză.

Și-a întemeiat pretențiile în baza dispozițiilor art. 14 din Legea contenciosului administrativ, art. 16 alin. (1) Cod de executare, art. 5 pct. 32 lit. f) Cod fiscal, art. 267 Cod civil.

A solicitat admiterea acțiunii, obligarea CCL nr. 145 de a reflecta în contabilitatea sa faptul lipsei datoriilor ei față de cooperativă în mărime de 11 835,17 de lei, obligarea SA „Termoelectrica” să diminueze datoriile CCL nr. 145 pentru agent termic în mărime de 11 835,17 de lei, anularea ordinelor de plată, întocmite nejustificat de 87 la număr, conform tabelului 1, obligarea pârâtului CCL nr. 145 de a înceta acțiunile ulterioare de calculare a pretinsei datorii față de CCL nr. 145 în mărime de 11 835,17 de lei, obligarea CCL nr. 145 de a înceta acțiunile ulterioare de calculare a pretinsei datorii față de CCL nr. 145 în mărime de 11 835,17 de lei, încasarea din contul CCL nr. 145 și SA „Termoelectrica”, în mod solidar, a prejudiciului moral în mărime de 20 000 de lei și a cheltuielilor de judecată.

La 24 aprilie 2017, Elena Labliuc a depus cerere de completare a temeiului acțiunii, extinderea pretențiilor și corectarea tehnică a cerințelor acțiunii, prin care a solicitat obligarea CCL nr. 145 de a reflecta în contabilitatea sa faptul lipsei datoriilor ei față de cooperativă în mărime de 11 835,17 de lei, obligarea SA „Termoelectrica” de a reflecta în contabilitatea sa faptul diminuării datoriilor CCL nr. 145 pentru agent termic în mărime de 11 835,17 de lei, anularea ordinelor de plată, întocmite nejustificat de 100 la număr, conform tabelului nr. 1, obligarea CCL nr. 145 de a înceta acțiunile ulterioare de calculare a pretinsei datorii a ei față de CCL nr. 145 în mărime de 11 835,17 de lei, obligarea SA „Termoelectrica” de a înceta acțiunile ulterioare de calculare a

pretinsei datorii a ei față de CCL nr. 145 în mărime de 11 835,17 de lei, încasarea din contul CCL nr. 145 și SA „Termoelectrica”, în mod solidar, a prejudiciului moral în mărime de 20 000 de lei și a cheltuielilor de judecată.

Prin hotărârea din 30 noiembrie 2018 a Judecătoriei Chișinău sediul Rîșcani, a fost respinsă acțiunea ca nefondată.

Prin decizia din 8 octombrie 2019 a Curții de Apel Chișinău, a fost respins apelul declarat de Elena Labliuc și Milea Labliuc și menținută hotărârea primei instanțe.

Prima instanță și instanța de apel au reținut că Elena Labliuc nu a prezentat probe pertinente și concludente în susținerea cerinței privind obligarea CCL nr. 145 de a efectua recalculul la plata pentru energia termică, or până la 1 octombrie 2007, facturile emise de către CCL nr. 145 în privința consumului de energie termică nu au fost contestate, astfel rezultă că consumatorul a beneficiat integral și complet de acest serviciu.

Astfel, la situația de 1 octombrie 2007, datoria la serviciile comunale a apartamentului ce aparține reclamantei a constituit suma de 8 431,63 de lei, iar ulterior la situația din luna aprilie 2014, datoria pentru consumul de energie termică s-a majorat atingând suma de 11 835,17 de lei.

Cu referire la cerința privind repararea prejudiciului moral, prima instanță și instanța de apel au evidențiat că Elena Labliuc nu a prezentat nicio probă care ar adevăra că acesta a suferit un prejudiciu moral în rezultatul indicării în facturile de plată a datoriei existente pentru agentul termic livrat.

La 10 decembrie 2019, prin intermediul Oficiului Poștal, Elena Labliuc, reprezentată în bază de procură de către Serghei Labliuc a declarat recurs împotriva deciziei din 8 octombrie 2019 a Curții de Apel Chișinău, solicitând admiterea acestuia, casarea deciziei instanței de apel, cu soluționarea problemei în fond și emiterea unei noi hotărâri de admitere a acțiunii.

În motivarea recursului a invocat că prin hotărârea din 23 aprilie 2009 a Judecătoria Rîșcani mun. Chișinău, a fost încasată din contul ei datoria în mărime de 2 566,73 de lei, însă CCL nr. 145 până în prezent nu s-a folosit de dreptul său de creditor, ce rezultă din această hotărâre, nu a cerut instanței de judecată eliberarea titlului executoriu și nu l-a prezentat spre executare, deci și-a pierdut dreptul de a recurge la executare silită a pretinsei datorii în mărime de 2 566,73 de lei, ceea ce a adus la imposibilitatea executării hotărârii judecătorești, dat fiind faptul prescrierii executării.

A precizat că până în prezent CCL nr. 145 îi expediază ordinele de plată, în care figurează suma datoriei în mărime 11 835,17 de lei, în care este inclusă suma de 8 431,63 de lei, recunoscută ca inexistentă în baza hotărârii din 23 aprilie 2009 a Judecătoria Rîșcani mun. Chișinău, precum și suma de 3 403,54 de lei care nu este pasibilă de încasare din cauza expirării termenului de prescripție extinctivă conform art. 267 Cod civil și a termenului de executare silită a unei hotărâri judecătorești conform art. 16 alin. (1) Cod de executare.

A subliniat că din luna ianuarie 2009 și până în prezent, nejustificat i-au fost expediate un șir de ordine de încasare, iar faptul achitării datoriei termice a fost confirmat printr-un șir de ordine de plată, care au fost anexate la materialele dosarului.

Totodată, a evidențiat că, reflectând în documentația de evidență contabilă a CCL nr. 145 a datelor eronate, ultima îi creează împiedimente nejustificate pentru beneficiere de compensare.

A considerat că prin ignorarea prevederilor legislației în vigoare referitoare la obligativitatea hotărârilor judecătorești și termenele legale de prescripție, CCL nr. 145 îi încalcă drepturile și interesele ei legitime.

La 4 martie 2020, în adresa intimațiilor CCL nr. 145 și SA „Termoelectrica” a fost expediată copia cererii de recurs depusă de Elena Labliuc, cu înștiințarea despre necesitatea depunerii referinței, fapt ce se confirmă prin scrisoarea de însoțire anexată la materialele dosarului (f. d. 69 vol. II), fiind recepționată de către SA „Termoelectrica” la 6 martie 2020, ceea ce se atestă prin avizul de recepție anexat la actele cauzei (f. d. 70 vol. II), iar corespondența trimisă în adresa CCL nr. 145 a fost returnată de către Oficiul Poștal cu mențiunea „nereclamat” (f. d. 71).

Până la data stabilită pentru examinarea chestiunii privind admisibilitatea recursului, în adresa Curții Supreme de Justiție nu a parvenit referința prin care intimații să-și expună poziția față de temeiurile recursului.

În conformitate cu art. 434 alin. (1) CPC, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale, dacă legea nu prevede altfel.

Din materialele dosarului rezultă că copia deciziei recurate a fost expediată în adresa părților la 7 noiembrie 2019, fapt ce se confirmă prin scrisoarea de însoțire (f. d. 47 vol. II), însă careva date care ar confirma recepționarea acesteia de către recurentă la materialele dosarului lipsesc.

Astfel, se constată că recurenta s-a conformat prevederilor legale și a declarat recursul la 10 decembrie 2019 în termenul legal.

Examinând temeiurile recursului declarat de Elena Labliuc, reprezentată în bază de procură de către Serghei Labliuc, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră recursul drept inadmisibil din următoarele considerente.

În conformitate cu art. 432 alin. (1) CPC, părțile și alți participanți la proces sunt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

Alineatele (2) și (3) ale aceluiași articol prevăd exhaustiv cazurile în care se consideră că normele de drept material sau de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat, iar alin. (4) stabilește că săvârșirea altor încălcări decât cele indicate la alin. (3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea

greșită a cauzei sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

Conform prevederilor art. 433 lit. a) CPC, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) CPC.

Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul declarat de Elena Labliuc, reprezentată în bază de procură de către Serghei Labliuc, nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) CPC.

Astfel, argumentele invocate în recursul declarat se referă la dezacordul recurenteii cu soluția pronunțată de către instanța de apel, însă nu relevă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material, respectiv nu constituie temei de casare a deciziei contestate.

Totodată, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reține că recursul exercitat conform secțiunii a II-a are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia ei în fapt.

În acest context, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reiterează și faptul că procedura admisibilității constă în verificarea faptului, dacă motivele invocate în recurs se încadrează în cele prevăzute în art. 432 alin. (2), (3) și (4) CPC.

Distinct de aceste constatări, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție precizează că, în contextul normelor procedurale din Secțiunea a II-a, Capitolul XXXVIII CPC, instanța de recurs nu verifică modul de apreciere a probelor de către instanțele de fond și de apel. Forța atribuită unei probe sau alteia, coraportul dintre probe, suficiența probelor și concluziile făcute în urma probațiunii sunt în afara controlului instanței de recurs.

Prin prisma art. 432 alin. (4) CPC, instanța de recurs poate interveni în materia probațiunii doar sub aspect procedural și anume dacă se invocă că instanța de apel a apreciat în mod arbitrar probele, încălcând în mod flagrant regulile de apreciere a probelor stabilite în art. 130 CPC, însă, din recursul declarat nu rezultă argumentul privind încălcarea flagrantă a regulilor de apreciere a probelor.

În acest sens, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a relevat în jurisprudența sa constantă, rezultând din prevederile art. 6 § 1 din Convenția Europeană pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale, că nu se impune motivarea în detaliu a unei decizii prin care o instanță de recurs, întemeindu-se pe dispoziții legale specifice, respinge recursul declarat împotriva sentinței pronunțate de o instanță inferioară, ca fiind lipsit de șanse de succes

(cauza Rebai și alții contra Franței, Comisia Europeană a Drepturilor Omului, 25 februarie 1995, nr. 26561/1995).

În circumstanțele menționate, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție conchide că recursul declarat de Elena Labliuc, reprezentată în bază de procură de către Serghei Labliuc urmează a fi considerat ca inadmisibil.

În conformitate cu art. 433 lit. a), 440 alin. (1) CPC, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

dispune:

Se consideră inadmisibil recursul declarat de Elena Labliuc, reprezentată în bază de procură de către Serghei Labliuc.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului,
judecătorul

Ala Cobăneanu

Judecătorii

Galina Stratulat

Nicolae Craiu